

[Poulsgaard]

Det er det samfund, som fru Helle Degn og socialministeren har stået for, som har pantsat denne nation, så vi nu skylder 100 mia kr. væk, og de 100 mia kr. skal kommende slægter, ufødte børn, være med til at afdrage. Det er kommende generationer, der skal slås med, at vi i år har et underskud på betalingsbalancen på måske 40-50 mia kr., hvad ved jeg. Der er der noget, som fru Helle Degn glemmer.

Det var ikke virkelighedens verden, fru Helle Degn befandt sig i. Det var simpelt hen ønsketænkning. Jeg ved ikke, hvor hun var, hun var i hvert fald ikke i dagens Danmark. Det er socialministeren i og for sig heller ikke, for vi kunne have undgået alt det bøv! med den betænkning. Jeg har allerede for flere år siden sagt til både fru Nathalie Lind, da hun var socialminister, og fru Eva Gredal, da hun var socialminister, fordi jeg hørte snak om dette digre værk: stop da det arbejde, for vi ved jo, hvad der kommer ud af det. Det ved vi på forhånd, det er jo bestilt arbejde. Når man sætter sådan nogle damer med den nuværende kulturminister i spidsen for en sådan kommission, når man sætter en fru Lone Dybkjær, som blev fyret senere hen, i spidsen for en sådan kommission og sidst Gladsaxes borgmester, så ved man jo, hvad der kommer ud af det. Det er folk, der overhovedet ingen realitetssans har og forstand på de jordnære problemer.

Vi løser ikke småbørnsfamiliers problem i dette land ved at sætte arbejdstiden ned. Nej, der var nogle socialdemokrater, der skulle lytte lidt til Steffen Møller. Hvad er det, han siger? Han siger: I skal til at arbejde 15 pct. mere for samme løn. Se, de var nogle andre toner. Socialministeren behøver ikke rejse over til Vejle og holde lange foredrag om, at de gamle dage aldrig kommer tilbage. Når socialministeren tænker på gamle dage, tænker hun nok på 1960erne og 1970erne; dem kan vi få tilbage så let som amen i kirken, fru socialminister, og dette folketing har værktøjet, så det virkelig kan blive attraktivt at være dansk igen, så det kan blive et godt land at leve i, hvor vi virkelig kan bruge nogle ressourcer på vore syge, på vore gamle og også på vore børn. Det kan vi ved at gennemføre fremskridtspartiets plan for, hvordan man skal klare landets problemer.

Jeg har en nabokone. Hun er meget fornuftig. Hun har opdraget 4 børn til at blive

gode samfundsborgere. Så har hun nu i 7 år været kommunal dagplejemoder. Der er ikke én, der har klaget over den måde, hun har passet børnene på. Så kom min nabokone den anden dag: Kristen, ved du, hvad jeg skal? Nej, det vidste jeg da ikke. Jeg skal på kursus, siger hun til mig. Nå, det forbavtede mig ikke. Den største industri, vi har i dette land, er jo kursusvirksomhed, så det forbavtede mig overhovedet ikke. Men så sagde hun, at hun skulle på kursus og lære at passe børn.

Ja men er der da ikke nogen, der kan se galimatiaset i dette? Selvfølgelig skal hun ikke på kursus og lære at passe børn, for der er ingen, der kan lære hende at passe børn, det har hun al mulig erfaring i. Nej, hun skal selvfølgelig på kursus, for at hun skal indoktrineres i fagre nye verden og have de rigtige meninger. Hun skal indoktrineres, sådan at hun også går med fodformede sko og partisantørklæde, eller hvad man nu ellers render rundt med. Det er jo det, det skal bruges til. Disse børnepædagoger har jo så travlt, oj, hvor er det synd for de stakkels unger; der er jo ikke den ting, man ikke må gøre for de børn.

Jeg ved ikke, om socialministeren kan erindre det, men jeg havde for halvandet års tid siden, tror jeg det var, et spørgsmål til socialministeren, dengang pædagogerne strejkede 5 uger i Ishøj. Jeg så i ånden, at det stod frygteligt til i Ishøj: nu lå alle børn dér halvdøde af sult og forsømmelse og alt muligt, for disse børnepædagoger havde strejket i 5 uger. Men socialministeren kunne overhovedet ikke registrere det og sagde, at børnene var blevet passet. Selvfølgelig var børnene blevet passet. Hvordan i himlens navn skulle de ellers blive passet? Hvem har ansvaret? Når man laver en skattelovgivning, der plyndrer folk i skat med 50, 60, 70 pct., så er det da klart, at forældrene skal ud at arbejde begge to - de, der kan få noget arbejde, det er også ved at være en mangelvare med den førte politik.

Men immervæk, fru socialminister, er vi den mest forkælede generation i menneskeheds historie. Aldrig nogen sinde har det danske folk haft så kort arbejdstid, som vor generation har, når man tager ferie og den kortere arbejdstid og andre ting med, og selvfølgelig kan man også fremover få sine børn passet.